

Ванг Цунганг^[1]
Државни универзитет Нанкај „Цоу Енлај“
НР Кина

УДК 327(510)
Оригинални научни рад
Примљен: 09. 06. 2021.
Прихваћен: 22. 06. 2021.
doi: 10.5937/napredak2-32692

Дипломатска трансформација и развој новог типа међународних односа: становиште за посматрање и разумевање нове кинеске дипломатије

Сажетак: Од 1949. дипломатија Народне Републике Кине успешно је трансформисана у три наврата: приликом оснивања Народне Републике Кине, затим ради унапређења земље и ради изградње дипломатије водеће земље. Развој новог типа међународних односа јесте делотворан начин за остваривање дипломатске трансформације нове Кине, али његове конотације варирају у зависности од историјског периода.

Приликом две прекретнице, од 1949. до 2012. дипломатија нове Кине, која примењује Принцип независности и Пет принципа мирољубиве коегзистенције, обликована је у пракси развојем новог типа међународних односа. Принцип независности имао је важну улогу у очувању кинеског суверенитета и достојанства, у заштити националне безбедности и промовисању развоја земље. Пет принципа мирољубиве коегзистенције постали су основна норма међународних односа и главни принцип међународног права, захваљујући њиховој отворености и свеобухватности.

Од 18. националног конгреса Комунистичке партије Кине, суочавајући се с великим променама без преседана у овом веку и новим положајем Кине која се све брже приближава центру светских збивања, председник Си Ђинпинг уложио је огромне напоре да промовише дипломатију водећих земаља с кинеским карактеристикама, активно говорећи о изградњи новог типа међународних односа, који се одликују узајамним поштовањем, правичношћу, правдом и сарадњом у којој сви побеђују. То представља како иновацију, тако и надоградњу Принципа независности и Пет принципа мирољубиве коегзистенције, а истовремено и подстицај процесу светске мултиполаризације и изградње заједнице са заједничком будућношћу за човечанство.

Кључне речи: нови тип међународних односа, дипломатска трансформација, дипломатија Кине

[1] wangcungang@nankai.edu.cn

Оснивање Народне Републике Кине 1949. представља највећу прекретницу у политичкој, али и дипломатској историји Кине током 20. века. Комунистичка партија Кине преузела је политичку власт у најзначајнијој земљи на Истоку, с 5.000 година дугом историјом цивилизације. Због тога су се створиле потреба и могућност да дипломатија Кине отвори ново поглавље своје историје. У последњих 70 година, под чврстим вођством Комунистичке партије, кинеска дипломатија је три пута прошла трансформацију проузроковану ветровима промене у међународној ситуацији^[2], а напослетку је почела да развија нови тип међународних односа као резултат остварених претходних трансформација.

Три фазе дипломатске трансформације нове Кине приликом оснивања Народне Републике Кине, с циљем унапређивања земље и изградње дипломатије водеће земље

Прва фаза трансформације нове Кине почела је 1949, а први резултати остварени су средином педесетих година 20. века. У средишту ове фазе било је претварање дипломатије понизности у дипломатију оснивања Народне Републике Кине.

Током ове фазе нова Кина заувек је променила непријатан став „клецања на коленима ради спровођења дипломатије“, који је потрајао готово читав век, и успоставила спољну политику чија је основна одлика независност која спаја патриотизам с интернационализмом. Нова спољна политика тежила је да оствари истински равноправан положај Кине у међународним односима и да делотворно заштити њен суверенитет, достојанство и безбедност. Трансформација дипломатије омогућила је Кини да одмах успостави дипломатске односе са социјалистичким земљама, а постепено и с независним земљама Азије, Африке и Латинске Америке, али и с неким капиталистичким земљама у Скандинавији. То је означило уобличавање основног оквира односа нове Кине с осталим земљама. Средином шездесетих и почетком седамдесетих година 20. века Кина је усвојила спољну политику с циљем постизања „светске револуције“, заузимајући дипломатски став „борбе чврсто стегнутих песница и напада у свим правцима“, због чега се земља тада нашала у веома сложеној међународној ситуацији (Yang, 2000, str. 45–50). Међутим, Кина је поново добила легитимно место у Уједињеним нацијама и сва законска права, односи између Кине и САД почели су да се поправљају, док су се односи између Кине и Јапана нормализовали.

[2] Академска заједница постигла је договор о концепту дипломатске трансформације. Овај рад има за циљ да опише државне напоре за увођење великих промена у елементе, нивое и садржај дипломатских послова. Када је реч о елементима, дипломатска трансформација садржи концепт, принцип, циљеве, стратегију, политику и систем дипломатије, као и начин деловања на спољнополитичком плану. Када је реч о нивоима, постоје три основна нивоа: глобални, регионални и билатерални. Говорећи о садржају, обухваћене су области економије, политике и безбедности.

Захваљујући томе, визија и спровођење „револуционарне дипломатије“ постепено су потиснути у други план и убрзо је почела нова фаза убрзане трансформације дипломатије.

Друга фаза дипломатске трансформације нове Кине трајала је од краја седамдесетих до почетка осамдесетих, закључно с 1989. годином, када су нормализовани кинеско-совјетски односи. Суштина ове фазе јесте у томе да се дипломатија која је била на снази од оснивања Народне Републике Кине замени дипломатијом ради унапређења земље. Трећи пленум 11. заседања Централног комитета Комунистичке партије донео је главну стратешку одлуку о преусмеравању стремљења Партије и државе на социјалистичку модернизацију, заједно с одговарајућим променама у главном задатку и циљу кинеске дипломатије. У говору којим је отворио 12. национални конгрес Комунистичке партије, Денг Сјаопинг јасно је ставио до знања следеће: „Иако кинески народ цени своје пријатељство и сарадњу с осталим државама и народима, још више цени своју тешко стечену независност и суверена права. Ниједна страна земља не би требало да очекује да јој Кина буде вазал, нити да прихвати било шта што би шкодило кинеским интересима.“ Он је, такође, најавио да ће убрзана социјалистичка модернизација, стремљење поновном уједињењу Кине, те супротстављање хегемонизму и заштита светског мира, бити три главна задатка кинеског народа током осамдесетих, с привредним развојем у основи ове фазе (Deng, 1993, str. 3) Усредсређујући се на поменута три задатка и ослањајући се на процену главне теме модерног

доба и на системско сумирање историјског искуства и научених лекција, Кина је у великој мери прилагодила идеолошке смернице дипломатије и конкретну спољну политику, успостављајући дипломатске смернице које сличност или разлику у друштвеном систему и идеологији више нису сматрале условом за добре међудржавне односе. Исто тако, снажно се заступала политика уздржавања од уласка у неки савез или стварања стратешког односа с било којом великом земљом или блоком земаља. Од тада је кинеска дипломатија заузела активнији став. Од 1978. па до краја осамдесетих, Кина је изградила релативно стабилне односе са свим водећим земљама света, успоставила дипломатске везе с већином суседних земаља, истовремено одржавајући пријатељске односе с многим земљама Трећег света и придружујући се бројним значајним међународним организацијама, као и глобалним и регионалним мултилатералним механизмима, што је довело до даљег усавршавања њеног оквира за међународне односе. Од почетка деведесетих године 20. века до прве деценије 21. века, упркос новом ставу у обрасцу међународних односа, уведеном на крају хладног рата, Кина је наставила да поступа у складу са Денг Сјаопинговим принципом међународних односа „да треба мирно посматрати, обезбедити наш положај, сталожено се бавити стварима, не истицати се, никада не наметати вођство, заклањати светлост или живети умраку, а увек тежити достигнућима“. Све ово води ка одлучном путу мирног развоја и снажном заступању независне и мирољубиве спољне политике. Кина је наставила да остварује

напредак у односима с водећим силама, са својим суседима и осталим земљама у развоју, активно учествујући у мултилатералној дипломатији, повећавајући и даље своје присуство и улогу у међународним односима.

42 | Трећа фаза дипломатске трансформације нове Кине почела је после 18. националног конгреса Комунистичке партије, а њена суштина била је да „дипломатија унапређења земље“ прерасте у „дипломатију водеће земље“. Изванредан учинак земље током светске финансијске кризе 2008. и место друге по величини економије на свету наметнули су потребу за поновном дипломатском трансформацијом Кине. На 18. националном конгресу, одржаном у новембру 2012, зацртан је циљ изградње просперитетног друштва у свим аспектима и продубљивања реформи и потпуног отварања према свету, а наглашено је да ће Кина наставити да високо држи заставу мира, развоја, сарадње и узајамне користи, те да ће подржати светски мир и заговорати заједнички развој. Истог месеца Си Ђинпинг први пут је изнео значајну претпоставку да је „национална обнова највећи сан кинеског народа од почетка модерне ере“. У октобру 2013. представио је нову замисао о спровођењу спољне политике према суседима на „предузимљив и пионирски начин“ и изнео предлог за остваривање тог циља. Израз „предузимљив и пионирски“ био је потпуно супротан концепту „заклањања светлости и живота умраку“ који је пре тога дуго био на снази, па је одмах привукао велику пажњу међународне заједнице. На Централној конференцији о раду у вези са спољном политиком, одржаној

у новембру 2014, Си Ђинпинг нагласио је да „Кина мора да спроводи дипломатију водеће земље са сопственим карактеристикама“. Исто тако, рекао је да је „на основу наше сумиране праксе из прошлости и искуства неопходно обогатити и даље развијати принципе према којима се руководи наш дипломатски рад, односно водити дипломатију с препознатљивом кинеском визијом, стилем и начином поступања“ (Xi, 2018, str. 200). У октобру 2017. Си Ђинпинг је у свом извештају за 19. национални конгрес Комунистичке партије јасно истакао да дипломатија водеће земље с кинеским карактеристикама, предвиђена за ново доба, има за циљ да створи нови тип међународних односа и изгради заједницу са заједничком будућношћу за човечанство“. На централној конференцији о раду у вези са спољном политиком, одржаној у јуну 2018, истакнута је формулација концепта дипломатије социјализма с кинеским карактеристикама за ново доба, што представља значајан почетни резултат треће фазе дипломатске трансформације нове Кине.

У процесу дипломатске трансформације који је у току, усвојена је смерница Си Ђинпинга за концепт дипломатије, при чему се заступа идеја о изградњи заједнице са заједничком будућношћу за човечанство. Ово је постао истакнути стандард Кине у праћењу савременог тренда и усмерености ка људском напретку; поставка дипломатије која се одликује свеобухватношћу, разноликошћу и мултидимензионалношћу продубљена је и унапређена на премиси учвршћивања централизованог и уједињеног вођства Партије у погледу дипломатског рада,

реформе дипломатског система и механизма који се стално унапређују. Неопходно је успоставити ситуацију у којој постоји боља координација рада у вези са спољном политиком, а Партија увек обезбеђује целокупно вођство и усклађује напоре свих укључених учесника. Исто тако, дипломатски став Кине постао је предузимљивији и ставља нагласак на предузимање иницијативе ради свеобухватног планирања и врхунске замисли, па је зато уведена иницијатива Појас и пут. Позива се на велико укључивање у реформе и развој глобалног система управљања, као и на активно учешће у процесу решавања међународних жаришта и озбиљних проблема.

Три фазе дипломатске трансформације нове Кине представљају развој и напредак кинеске дипломатије и показују њен капацитет за иновације. Кинеска дипломатија не залаже се само за повољно спољашње окружење ради безбедности, развоја и просперитета социјалистичке Кине, већ је такође дала значајан допринос миру и развоју човечанства.

Даља посвећеност дипломатије нове Кине развоју новог типа међународних односа

У пролеће 1949. Мао Цедунг поставио је спољнополитички принцип који треба да

примени новооснована Народна Република Кина, назвавши га „нови почетак“. Принцип је имао две конотације; прво, да Кина обнови међународне односе и друго, да обнови свој дипломатски систем и контингент. Принцип „новог почетка“ остварио је изванредне позитивне резултате, а како је приметио истакнути оснивач и велики заговорник дипломатије нове Кине Џоу Енлај, захваљујући овом принципу „Кина више није полуколонијална земља и успоставила је самосталне дипломатске односе са осталим земљама“ (Zhou, 1990, str. 49). Сprovedена је реформа као циљ прве дипломатске трансформације нове Кине.

У ствари, још у првим годинама од оснивања нове Кине, Комунистичка партија увела је значајан концепт „новог типа међународних односа“, чији је основ пролетерски интернационализам који је првобитно био ограничен на означавање односа само између социјалистичких земаља. Касније, по усвајању Пет принципа мирољубиве коегзистенције, уследиле су промене како у конотацијама, тако и у денотацијама овог концепта. Постављање и примена Пет принципа мирољубиве коегзистенције јесте успешна пракса нове Кине у изградњи новог типа међународних односа.^[3] Пет принципа постали су основне норме за међународне односе и главни принципи међународног права. Као њихов наставак и надоградња, на Конференцији у Бандунгу 1955.

[3] У јуну 2014. године Си Ђинпинг је поводом шездесетогодишњице потписивања Пет принципа мирољубиве коегзистенције рекао: „Ових пет принципа као интегрисан, међусобно повезан и недељив концепт, одражавају суштину савремених међународних односа и могу се применити на односе између свих земаља, без обзира на њихов друштвени систем, фазу развоја или величину.“

усвојен је концепт Десет принципа. Покрет несврстаних који се појавио шездесетих година прошлог века усвојио је Пет принципа као своје водеће принципе, док су релевантне декларације Генералне скупштине Уједињених нација из 1970. и 1974. недвосмислено усвојиле Пет принципа мирољубиве коегзистенције.

Крајем седамдесетих и почетком осамдесетих, када је почела друга фаза дипломатске трансформације нове Кине, приступило се прилагођавању „новог типа међународних односа“ у теорији и пракси. Управо је у оквиру изградње новог међународног поретка Денг Сјаопинг покренуо питање „новог типа међународних односа“. У том погледу рекао је да „хегемонизам, политички блокови и уговорни савези више не функционишу“. Говорећи о принципу који би требало применити у управљању новим међународним односима, Денг Сјаопинг позвао је на наставак примене Пет принципа мирољубиве коегзистенције јер су они веома јасни и једноставни, изузетно витални и прошли су све тестове; надаље, они могу да послуже земљама с другачијим друштвеним системом и нивоом развоја, као и суседима Кине (Deng, 1993, str. 282–283). Ђанг Цемин и Ху Ђинтао наследили су и наставили горепоменути концепт који је увео Денг Сјаопинг. Ђанг Цемин позвао је на „поштовање норми међународних односа у чијој су основи једнакост суверенитета и не мешање у унутрашњу политику других земаља“ и предложио „развијање новог типа међународних економских односа који заговарају међусобну корист, комплементарност и заједнички развој“ (Jiang, 2006, str. 478–479). У том смислу,

Пет принципа мирољубиве коегзистенције били су доследни циљу Повеље УН и одражавали су основне одлике новог типа међународних односа (Jiang, 1997). Представљајући нови тип међународних односа, Ђанг Цемин нагласио је поштовање и подржавање различитости у свету, истичући да све земље имају право да одаберу сопствени друштвени систем, модел развоја и развојни пут. Ху Ђинтао сложио се с предлогом „новог типа међународних односа“, додатно се залажући за „побољшање узајамно корисне сарадње и развој новог типа спољнополитичких односа водеће земље“ (Hu, 2016, str. 583). Тај нови тип спољнополитичких односа водеће земље без сумње био је конкретизација до тада важећег типа међународних односа. Укратко, између осамдесетих година 20. века и прве деценије 21. века кинеска влада и вође нагласили су да је право време и да постоји потреба за изградњом новог типа међународних односа, поновивши да су Пет принципа мирољубиве коегзистенције потпуно у складу с циљем Повеље УН, односно унапређењем процеса у правцу стварања мултиполарног света и промовисања развоја демократије у међународним односима.

После 18. националног конгреса Комунистичке партије, Кина се суочила с великим променама без преседана у овом веку и новим положајем где се све брже приближавала центру светских збивања, па је постепено започела следећа фаза дипломатске трансформације нове Кине, као иновација дипломатске теорије и наставак остваривања резултата у пракси. Значајна област у оквиру ове фазе била је про-

Ванг Цунганг

Дипломатска трансформација и развој новог типа међународних односа: становиште за посматрање и разумевање нове кинеске дипломатије

мовисање изградње новог типа међународних односа за ново доба. Си Ђинпинг је у неколико прилика, како у земљи, тако и у иностранству, говорио о концепту „новог типа међународних односа“, а у свом извештају за 19. национални конгрес Комунистичке партије систематично је изложио нови предлог о изградњи новог типа међународних односа који се одликују узајамним поштовањем, правичношћу, правдом и сарадњом у којој сви побеђују. Од три квалификације новог типа међународних односа, основна премиса јесте узајамно поштовање, што подразумева да све земље у садејству треба да поступају као равноправни партнери спремни да решавају спорове и разлике кроз консултације и мирним путем, као и да се противе намерној примени силе или претњи силом. То ову премису чини дијаметрално супротном хегемонизму и политици моћи. Правичност и правда јесу основни принципи који подразумевају да све земље у садејству треба да поштују универзалне међународне норме и да буду спремне да у пракси остваре суштинску сарадњу, због чега се овај принцип изричито противи кршењу правила, пристрасности и злу. Сарадња у којој сви побеђују јесте основни циљ, а подразумева да све земље у садејству морају да одбаце антагонистичка средства и да остваре сопствени циљ кроз узајамну координацију, па је овај циљ сам по себи дијаметрално супротан једностраности и идеји да „победник узима све“.

У замисао Си Ђинпинга о новом типу међународних дубоко су уграђени драгоцене искуство и теоријски резултати спољне политике нове Кине, а првенствено представља

иновацију и надоградњу Пет принципа мирољубиве коегзистенције. Наиме, овај концепт одражава главне карактеристике новог доба и, захваљујући интеграцији суштине традиционалне кинеске културе, представља отелотворење идеалистичког става да „не треба радити другима оно што не желиш да други раде теби“ и да „сви народи треба да живе у хармонији“. Исто тако, овај концепт даје нове конотације циљу и принципима Повеље УН који су видљиви, практични и које треба следити; потпуно се уклапа у нови развојни тренд људске цивилизације и поставиће чврст темељ бољем животу за људе широм света и за изградњу заједнице са заједничком будућношћу за човечанство.

Кина је већ уложила огромне напоре у развој новог типа међународних односа за ново доба. Пре свега, Кина упорно развија односе с економијама у фази настајања и земљама у развоју, што је преломна тачка за изградњу новог типа међународних односа. Кина је нова економија с брзим успоном на међународној сцени и најутицајнији члан породице земаља у развоју, па њени напори да промовише изградњу новог типа међународних односа представљају директиву. Чињеница да се кинеско-руско стратешко партнерство и даље развија на високом нивоу већ дуже од 20 година пресудно утиче на начин на који разне земље граде нови тип међународних односа. Друго, Кина доследно инсистира на односима с европским земљама као централној тачки изградње новог типа међународних односа. Европа је колевка традиционалних међународних односа, али се њена спољна политика

данас суштински променила у односу на оно што је била вековима уназад. Кина и Европа имају много заједничких интереса и обе стране имају исте или сличне погледе на нека од главних међународних питања. Стога постоји практична основаност за изградњу дугорочних и стабилних односа између Кине и Европе. Поред тога што, као и сви савремени кинески лидери, придаје велики значај развоју односа са земљама Европске уније, Си Ђинпинг покренуо је иницијативу за изградњу партнерства између Кине и ЕУ заснованог на миру, расту, реформама и цивилизацији (Xi, 2018, str. 102–103).

У ширем смислу, вишегодишња пракса нове Кине у изградњи новог типа међународних односа превазилази трајност и историјски карактер парадигме традиционалних међународних односа. У традиционалним међународним односима, стратешка игра заснована на предострожности у начину размишљања јесте најубичајенији облик; антагонизам, конфликт, па чак и рат најчешћа су средства поступања у односима између укључених страна које очекују да ће постићи равнотежу у међусобним међународним односима. Према теоретичарима реалистичке школе међународних односа, разлог због којег су традиционални међународни односи настали и даље трају лежи у међународној анархији. Због тога што постоји и још увек се развија, међународна анархија „чини међународни систем суровом и опасном ареном у којој земље, да би опстале, немају другог избора него да се међусобно такмиче за превласт. Чак и оне земље које су задовољне што живе у миру бивају оптужене да учествују у суровом такмичењу за

превласт“ (Mearsheimer, 2003, str. 38). Човечанство очигледно неће толерисати понављање трагедије великог уништења, па мора потражити ново решење и нови излаз. Управо из тог разлога, Кина улаже сталне напоре у изградњу новог типа међународних односа.

Историјско искуство и будућност дипломатске трансформације нове Кине и новог типа међународних односа

Три фазе трансформације јесу важна пракса у дипломатској историји нове Кине, а резултат су свеобухватних утицаја вишеструких фактора као што су чврсто вођство Комунистичке партије Кине, сталне промене у односима нове Кине с остатком света, стално обнављање спознаје кинеских вођа о главној теми савременог доба, као и знатна прилагођавања кинеске националне стратегије развоја. Труд уложен у изградњу новог типа међународних односа представља неопходну импликацију и ефикасну централну тачку дипломатске трансформације нове Кине. Дипломатска трансформација ствара премису за изградњу новог типа међународних односа и обликује ток њиховог даљег развоја, при чему тај нови тип међународних односа отелотворује и обogaђује конкретан садржај дипломатије.

У пракси ће свака фаза дипломатске трансформације нове Кине и сви напори уложени у изградњу новог типа међународних односа, заједно с обликовањем повољног спољашњег окружења за земљу, помоћи Кини да и даље повећава своју националну

Ванг Цунганг

Дипломатска трансформација и развој новог типа међународних односа: становиште за посматрање и разумевање нове кинеске дипломатије

снагу, конкурентност у свету и међународни утицај. С обзиром на то да је Кина велика земља, њена дипломатска трансформација, а нарочито напори који се улажу у изградњу новог типа међународних односа, превазишли су билатерални и регионални ниво и сваку појединачну област, производећи на тај начин глобалне и вишестране ефекте.

Гледајући у будућност, упркос све већој нестабилности и неизвесности међународне ситуације у свету који пролази кроз трансформативну транзицију, и суочавајући се са све турбулентнијим спољним окружењем током периода у којем се поклапају временски оквири за два стогодишња циља Кине, за све напоре, било да је реч о сталном унапређењу нове фазе

дипломатске трансформације или о активној изградњи новог типа међународних односа, неопходни су иновативније размишљање, визија и мере. Под условом да руководство Комунистичке партије Кине има сталну подршку и да главна линија служења националној обнови и промовисању људског напретка остане чврсто утемељена, спољна политика Кине ће сасвим извесно донети корист људима у свим државама света, као и кинеском народу. То ће се постићи још снажнијим подржавањем интереса суверенитета, безбедности и развоја земље, делотворнијом заштитом светског мира и заговарањем заједничког развоја, као и још смелијим промовисањем структуре заједнице са заједничком будућношћу човечанства.

| 47

References / Литература

- Deng, X. (1993). *Selected Works of Deng Xiaoping III*. Peking: People's Publishing House. [In Chinese]
- Gongsu, Y. (2000). Some Reviews on New China's Revolutionary Diplomacy. *The Journal of International Studies*, Vol. 3.
- Hu, J. (2016). *Selected Works of Hu Jintao III*. Peking: People's Publishing House. [In Chinese]
- Jiang, Z. (2006). *Selected Works of Jiang Zemin I*. Peking: People's Publishing House. [In Chinese]
- Jiang, Z. (1997). Making Joint Efforts to Build a Rational and Equitable New International Order. *People's Daily*.
- Mearsheimer, J. (2003). *The Tragedy of Great Power Politics*. Šangaj: Shanghai People's Publishing House. [In Chinese]
- Ministry of Foreign Affairs of China, Party Literature Research Center of the CPC Central Committee (1990). *Selected works of Zhou Enlai on Diplomacy*. Beijing: Central Party Literature Press. [In Chinese]
- Xi, J. (2018). *On Building a Human Community with a Shared Future*. Peking: Central Party Literature Press. [In Chinese]

Wang Cungang

Zhou Enlai School of Government of Nankai University
PR China

Diplomatic Transformation and Developing a New Type of International Relations: A Perspective to Observe and Understand New China's Diplomacy

Summary

48 |

Since 1949, diplomacy of the People's Republic of China has successively undergone transformation for three times, namely diplomacy of establishing the PRC, diplomacy of enriching the country and major-country diplomacy. Developing a new type of international relations is an effective way to achieve diplomatic transformation of New China, but its connotations vary with different periods of history.

During the two turnarounds from 1949 to 2012, New China's diplomacy, which holds up the Principle of Independence and Five Principles of Peaceful Coexistence, took shape in the practice of developing a new type of international relations. The former principle have played an important role in safeguarding China's sovereignty and dignity, protecting national security and promoting the country's development. The latter became basic norm of international relations and basic principle of international law due to its openness and inclusiveness.

Since the 18th CPC National Congress, in face of profound changes unseen in a century and a new posture for China to increasingly move toward the center of the world arena, President Xi Jinping made great endeavors to promote major country diplomacy with Chinese characteristics, and actively touched upon building a new type of international relations featuring mutual respect, fairness, justice, and win-win cooperation, which innovates on and develops the Principle of Independence and Five Principles of Peaceful Coexistence, as well as pushes forward the world multi-polarization process and the building of a community with a shared future for mankind.

Keywords: A new type of international relations, diplomatic transformation, China's diplomacy